

ACTA GENERALIS VIII. SYNODI

D

Matth. 28.c Accepimus em̄ ipsum tertium a patre & filio numeratum, cum ipse dñs in traditione sa
 lutaris baptismatis ordine tradiderit his verbis: Euntes baptizate in nomine patris & si
 ln & spiritus sancti, in natura autē tertia a filio ac patre deiectum sp̄m nullibi auditum.
 Postea suam sententiam argumēto confirmat, dicens: Cum em̄ dux̄ res dicant̄, deitas &
 creatura, dominatus ac seruitus, sanctificans & quæ sanctificat̄, qua in parte sp̄m ordinabimur
 in his, quæ sanctificantur, at ipse met̄ sanctificatio est. Et infra: Non ergo ipsum
 principale natura sp̄m, fas est nobis conseruum dicere, nec creaturis cōnumerare eum,
 qui in diuina & beata trinitate cōnumeratur, vnde patet. P. amp. sanctum sp̄m nō crea
 turis, sed ipsi diuinitati cōnumerādum esse, quādōḡd̄ quæq; res vel diuina, vel crea
 tra creditur esse. In qua qd̄ diuinitate magnus Basilij spiritu sanctū ordine ac dignita
 te tertium esse, crediderat, quippe q pauloante protulerat filium a patre secūdum, ordi
 nē qd̄, quoniam ab illo, dignitate vero, qm̄ origo & causa essendi pater est, sanctum autē
 sp̄m a filio secūdum; hic vero extra creaturas ip̄m cōnumerat, quæ qd̄em (inquit) a co
 municacione, quam cū illo habēt, quæ natura sanctus est, sanctificationē habet, sp̄s autē
 natura sanctitas est, quæ vero participatione ineſt. Siquidē igitur sanctus sp̄s tertius est,
 necesse est filium, causam & principiu eius esse per diuinæ naturæ participationē. Quā
 dogdem (vt q̄ sp̄issime protulī) inter diuinæ psonas ordo, ab uno in aliud esse creditur
 quo qd̄em vna psona ex alia substatiā & esse, ac ordinē accipit. Vnde evenit, vt qm̄
Matth. 28.c nobis concelsum est, accipere & cē idem significare, sp̄s, quia a filio habet esse, ab ipso
 quoq; procedat. Aliaſ q̄q; Basiliū authoritates. P. amp. postem afferre, ad ostendēdum
 sanctum sp̄m a filio esse, atq; procedere, necnon ad easdē duas eiusdē Basiliū authorita
 tes luce clarissimā explanandas, verum maius operāptū mihi videt, vt ad Athanasium
 veniamus, quē quidē si bene. P. reuer. expoluisses, intellexisses melius ipsum, qui in apo
 logia sua in Atrium dicit, si sanctus sp̄s ex patris filiō substantiā non est, cur dei filius
 in symbolo sanctificationis ipsum cōnumeraret, dicens: Euntes, docete oēs getes. Igit̄
 ex Athanasio patet, si sanctus sp̄s ex patris filiō substantiā non esset, nulla prorsus rō
 ne in sanctificationis symbolo cōnumeraret. Porro vos Græci dñi nostis, quod a vo
 bis symbolum dicit, id a Latinis compositionē vel signum nuncupari iuxta beatū Cle
 mentem, q̄ post sanctū Petrū ad beatum Iacobū scribēs, inquit: Apostoli cōgregati sym
 bolum fecere, qd̄ quidnam significet, exponēs dicit, quod qd̄em ideo compositionē ac si
 gnum dicit, q̄ n̄ quādam compositionē consecraret, ex qua qd̄ credit̄, demonstratur.
 Propterea patres optimi, sanctificationis symbolum ab Athanasio nominat̄, q̄ baptis
 matis charactere, ac signo, Christianus a non Christicolo differre creditur. Ergo paulo
 ante vobis probauit clarissime, ita sanctum sp̄m ex filiō substantiā habere esse, quādmo
 dum filius ex patris. Nunc autē Athanasius inquit, si sanctus sp̄s a filio non haberet eē
 cum ipso non cōnumeraret. Porro autē. P. reuerē, quoniam sessione proxima rōdens
 milii dixisti, me hincinde sumere authoritates neutiq; ad rem p̄tinētes, quādmodum in
 beati Epiphaniū authoritatibus feceram, qbus qd̄em ab rō verbum, est, apponebam, id
 circa ad Epiphaniū ipsum venire volo. Et quoniam complures interpretes docēt̄ in
 philosophia p̄ieclari, p̄esertim serenissimus Imperator hic adfuit, ideo nō alii testibus
 opus est, ad probādum, an verbum, est, in ipsis Epiphaniū dictis subintelligi debeat, qd̄
 non equidē primus, verum Ambrosius apposuerat, dicens ita: Filium Epiphanius dicit,
 qui ex ipso, sanctum autē spiritū, qui ex utroq;, quæ qd̄ Epiphanius authoritas prima
 fuerat. De qua itē ex vobisquāero, an h̄z dux̄ p̄pōtiūes, ex, verbum, est, necessario
 includant̄. Nam ipse multis in Ambrosiū expositionibus talē modum loquēdī compe
 rio, vt mos est Græcis, qui, cum verbū necessario intelligit̄, illud non exprimit̄, quēd
 modum etiā Basilius fecerat, q̄ dicens spiritum ordine dignitateq; tertium, verbum omi
 serat, qd̄ necessario intelligit̄. Altera vero Epiphanius authoritas fuit h̄c, necq; filium no
 uit q̄s, nisi sp̄s sanctus, q̄ vere clarificat̄, & docet omnia, q̄ ex patre filiō, vbi verbum,
 est, deest, ipsum tā subintelligit̄. Rogo igit̄ te. P. reuerē, ne in posteris ofone morali, vel
 verbis quādōḡ mores significatiib; vt velis, quādōḡd̄ ex ipsis n̄ firmi poterim̄ aſſe
 qui. Et ne me in eo amplius rep̄hēdas, q̄ quæ verba necessario subintelligant, ea expri
 mo. Ad secundam autē Athanasiū authoritatē brevibus rōdeo, ex et nobis credēdum, si
 diligēter ipsam ppenderimus, sanctū spiritū ordine ac dignitate tertii eē. Talē (ingr̄) or
 dine & naturā sanctus sp̄s habet ad filiū, quale filius ad patrē. Quonā igit̄ pacto, q̄ sp̄s
 ritum di